

Při ranní písni na věži hradu Svojanov.

Obsah

HRA STARÝCH VLKŮ	2
III. E/4 Ušij Capote	3
Jak nepřežít s batohem na zádech	5
NETRADIČNÍ DESETIBOJ	7
Orlické hory	8
SVOJANOV 2000	9
SIOUXOVÉ A LITTLE BIG HORN	10
INSPIRACE Z KOŠE	12
BUM, BÁC ALIAS UMĚLCI NA STĚNĚ	12

Nejblíží akce

- 26. - 28. 5. sněm LLM - vede **Vlk**
- 26. - 28.5. akce Moravský Kras (pouze starší děti) - vede **Petr**
- 9. - 11. 6. horolezecká výprava - vede **Piff**
- 23. - 25. 6. příprava tábořiště

HRA STARÝCH VLKŮ

V dubnu se dvakrát sešla skupina Starých vlků a zajímala se o dění ve Hře starých Vlků.

Potěšil je zájem většího počtu účastníků hry. Méně radostné bylo zjištění, že se nikomu nepodaří splnit podmínky první části hry (tj. 20 vykonaných činů do 10.V.2000).

Starší se proto dohodli na změně pravidel. **Deku „HUDSON BAY“ získá ten, kdo do 4. srpna splní nejvíce úkolů z této hry.** Druhé, třetí a čtvrté pořadí bude odměněno rovněž, ovšem už ne dekou, ale dárkem jiným. Vyhlášení výsledků a předání odměn proběhne 4. srpna 2000 na sněmu kmene Vlků.

Asi Vás teď zajímá, jak si stojíte. Starovlci ještě k pravidlům podotkli, že Starý Vlk jako jeden z organizátorů nemůže získat žádnou cenu z této hry.

A tady je pořadí :

- 11 činů.....Starý Vlk (JH), Mižu (LM)
- 10 činů.....Brčomil (ČČ)
- 9 činů.....Silva (ČČ)
- 8 činů.....Martin T. (LM)
- 7 činů.....Katka (ČČ)
- 5 činů.....Terka (ČČ), Radek (LM)
- 4 činy.....Helča (ČČ)
- 3 činy.....Kuba V., Bětka S., Honza R. (JH),
Michal B. (LM), Anička (LM), Endy
- 1-2 činy.....Patrika (NZ), Iva P. (LM), Michal D. (LM),
Hračka (LM), Petr B. (stráž), Jožka Š. (LM),
Slon, Nikola, Jura R (všichni LM), Michal S.,
Zuzka S., Jana Š. (všichni Vlci), Zvířátko (ČČ)

ŠESTÝ LIST ÚKOLŮ

I. I/7 Slaňování

Slaňuj 20m kolmou stěnu s převisem.

II. K/3 Herbář plevelle

Urči v přírodě 20 druhů bylin, které se vyskytují na zahradách, v polích a v sadech. Zaznamenej si lokalitu, četnost v průběhu vegetačního období.

III. D/2 Národní písně

Zazpívej skupině osob sólově a z paměti 20 českých nebo moravských písní.

IV. J/5 Vaření bez nádob

Sám uvař bez hrnců nebo jiných nádob či alobalu stravitelné jídlo složené z masa, zeleniny a přílohy (brambory, placky).

Náhradní úkol

I. U/2 Střelba ze vzduchovky

Střílej s oporou ze vzdálenosti 7 m : 10 ran vleže, 10 ran vkleče nebo vsedě a 10 ran vestoje na 30 krabiček od sirek postavených na trámu tak, abys jich srazil nejméně 20.

III. E/4 Ušij Capote

Z dek, všeobecně nazývaných „Hudson´s Bay Blankets“, vyráběli mořeplavci, trapeři a indiáni mnoho užitečných součástí oděvů či různých vaků, rukavic, pouzder na pušky atd.

Je mnoho rozmanitých druhů a stříhů kabátků (capote), kapucí k nim i mnoho způsobů zdobení. Kabáty šité z dek nejprve využívali lovci kožešin „trapeři“, kteří pracovali pro Hudson´s Bay Company. Od nich je získávali kanadští indiáni a později i Černonožci, Šošoni, Vrány a Hidatsové. Například Lakotové ve starších dobách používali na kabáty deky s kostkovaným vzorem.

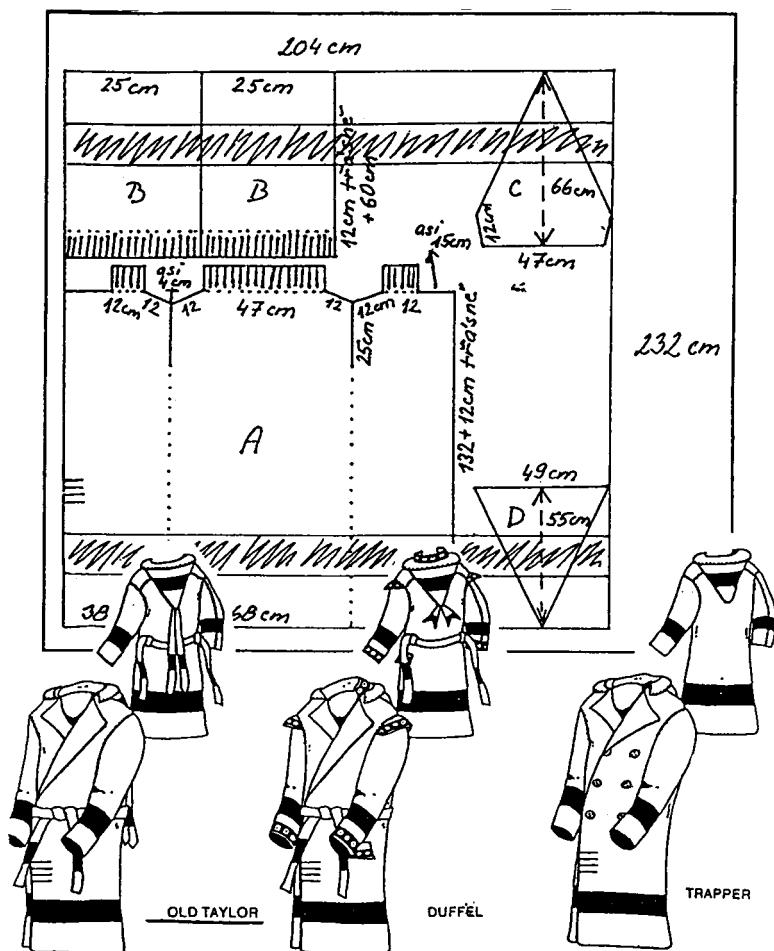
Více druhů stříhu capote najdete ve Vlčovníku č. 31/1995. Já však uvádím nejběžnější a nejpraktičtější stříh capote „OLD TAYLOR“. Těsná kapuce jej činila výhodným pro severní oblasti, velmi rozšířený byl v době dobývání západu.

Ještě poznámka k barvám. Indiáni dávali přednost bílé barvě před červenou a modrou. Byly levnější a působící přirozeněji v zasněžené krajině. Barva červená či zelená byly nejvíce žádány indiány Virginie a Nové Anglie.

Postup:

Na ušití jednoho capote potřebujete 1-2 nemocniční deky (lze sehnat u Starého Vlka).

Jednotlivé díly dle obrázku si nejprve nastříhnete a ušijte z balicího papíru. Upravte míry a teprve potom přeneste nákres na deku. Při stříhání dávejte pozor na položení jednotlivých dílů, aby jste později neměli třeba jeden rukáv bílý a druhý modře pruhovaný. Při sešívání je dobré používat staré pravidlo, že za každý čtvrtý steh patří uzel, aby dílo bylo pevnější a odolnější.

Jak nepřežít s batohem na zádech (aneb polemika k balení batohů jako disciplíně netradičního desetiboje na výpravě do Viničných Šumic)

Piff

Vyštrachej kdesi na půdě či v komoře odložený batoh, který babička či rodiče nestihli obnosit do úplného unošení prostě proto, že se nehodí ani k vožení v kufru auta. Takový batoh obvykle září pestrými veselými barvami, bývá opatřen cedulkou, která hlásá, že s ním lze dojet až na Mars, je spolehlivě zmuchlatelný do kuličky velikosti tenisáku a má úzké měkké popruhy, které se dokážou neuvěřitelným a velmi zábavným způsobem vesele kroutit. K zahození není ani kapkovitý dráták s ocelovou kostrou, či odložená školní brašna - a menší postavy zajisté ocení krosnu zvící menší almary. Když doma nic podobného nenajdeš, navštiv nejbližší ultrasuperhypermarket a tam zakup něco, co vypadá, jako by to právě vypadlo z filmu o Rambovi či Supermanovi. Když už tam budeš, přibal ještě nějakou tu plážovou podložčičku a superspacáček veselých barev propagovaný v prospektech s „výhodnými nákupy“ nějakou hodně hezky retušovanou slečnou. Jsi-li na pochybách o tom, co si vybrat, nech si poradit od prodavačky s nejdelšími a nejpěkněji nalakovanými nehtíky, která si sem odskočila ze sousedního oddělení zbytečných cangrlátek.

Vybavení už tedy máš. Vezmi tedy svůj prázdný batoh na záda a seřid' si popruhy tak, aby ti dobře plandal někde mezi zadkem a koleny. Čím

níž, tím líp. Tak. A teď můžeš začít balit. Existuje mnoho různých způsobů, jak si nabalit vše potřebné. Velmi rozšířený je ten následující.

Především nesmíš zapomenout na některé důležité věci, které si s sebou chceš vzít. Jako první proto dej do batohu svého oblíbeného medvídka na spaní, pytlík bonbónů, móóóc oplatku a čokolád, případně karton Montů od Cota, jak ti radí TV reklama, pláštěnku, svačinu (v teplém počasí je nejlepší vzít si tak tři až pět řízků nebo chleba s měkkým salámem), nůž (nejlépe špičkou proti zádům, aby tě neustále ujišťoval o tom, že ho máš), ešus, dvoulitrovku Coca-coly a náhradní trenýrky. Teď je ten správný čas vzít spacák a dobře ho načechrat tak, aby vyplnil celý zbývající objem batohu. Všechno ostatní, co budeš potřebovat, a je toho víc než půlka prádelníku, strč do igelitky a nes v ruce. Pomáhá to rovnováze a rozletu. Áááá, zapomněl jsem na karimatku. Tu hodně volně smotej a zavařovací gumičkou nebo provázkem přivaž k nějakému poutku nebo řemínku, které na batohu jistě najdeš. Bude okolo tebe vesele a optimisticky povlávat a zvlášť při nastupování do vlaku nebo autobusu si užiješ spoustu legrace. Celkově elegantní dojem podtrhne plechový hrneček volně se klinkající na karabině přicvaknuté k uchu na víku a čím více volných popruhů

z batohu volně plandá, tím světověji to celé vypadá.

Doufám, že jste všichni pochopili, že si z vás utahuju. Viděl jsem, jak jste na výpravě balili na čas batohy a ač nerad, musím připustit, že byste před rozlíceným hajným či nenadálým lijákem pravděpodobně úspěšně prchli (pokud byste nemuseli hledat svoje věci rozházené okolo na ploše půl hektaru, jak je vašim dobrým zvykem). Našli se experti, kteří byli schopní naházet svých pět švestek do batohu během minuty a nejdlejší časy se pohybovaly někde okolo šesti minut. Každý jste si zkusili nabalit ten svůj batoh se svým vybavením, které nosíte. Připadalo mi lepší, když si každý balil věci, které důvěrně zná, než kdybyste všichni měli „stejně podmínky“ a balili jakýsi univerzální nikomu nepatřící bágel. Myslím si, že celkem správný byl můj předpoklad, že čas, který někteří z vás získají balením spacáku do spodní půlky dvoukomoráku, zase úspěšně ztratí mani-

pulací se zipy,. Stejně tak sbalení karimatky nebo alumatky vám zabralo přibližně stejně času a záleželo to spíš na vaší šikovnosti.

Nejvíc práce vám dalo sbalit si karimatku., která se vám neustále rozbalovala a prostě se nechtěla nechat nacpat nebo připnout tam, kam patří. Alumatky se rozjížděly podstatně méně, zato jste občas měli trochu problém s jejich poskládáním do úhledného balíčku připnutelného někam na batoh. Někteří z vás měli trochu potíž dostat do batohu spacák a následně za ním zatáhnout všechny zipy, případně k němu do batohu nacpat ještě něco dalšího.

Řekl bych, že ač máte ještě co trénovat, tak tato disciplína dopadla celkem dobře. Leč nebyl bych to já, kdybych neměl ke všemu nějakou připomínku. Vaše batohy se mi líbí, až na pár výjimek, které jako by byly vybírány dle mých „dobrých rad“ v úvodu. Nelíbí se mi ale způsob, jakým je nosíte a raději jsem se ani moc neřval, jak jsou sbalené a pro

Výprava do Viničných šumic 28.4 - 1.5.

jistotu jsem se už vůbec nezajímal o to, co všechno s sebou vláčíte, nebo co důležitého zapomináte. Batoh mnohých z vás připomíná plastickou mapu Himaláji zmuchlanou do bezvaré brambory a většina z vás nosí ty své zázraky moderního batohového průmyslu spuštěné níž, než westernový pistolník kolty, aniž by využila tu spoustu různých přezek, stavítek, stahovátek a pošupovátek, jimiž se batohy jen hemží. Není divu, že pak skuhráte a skučíte, když máte s takovým batohem někam dojít.

Očekávejte proto nejen to, že v brzké budoucnosti začneme na

výpravách víc chodit s plnou bagáží a spát venku i v horším počasí a sem tam se vyskytne i nějaké to noční probuzení následované rychlým přesunem, ale taky to, že při nejbližší vhodné příležitosti se budeme na výpravě učit balit a nastavovat batohy a že si sem tam dáme sraz před odjezdem trošku dřív, batohy zkontrolujeme a přebalíme hned na nádraží, zbytečnosti předáme rodičům, nebo strčíme do úschovny a ten, komu bude něco podstatného chybět (např. ešus, lžice apod.), prostě na danou výpravu nepojede. □

NETRADIČNÍ DESETIBOJ

na výpravě do Viničné Šumice se nám zvrhl v netradiční devítiboj, neboť hvězdy si na poslední chvíli zakryly tvář mraky - nazvala bych to plachostí.

Pro neinformované, kteří neměli čas s námi jet do Viničných Šumic, jen stručně: netradiční desetiboj byl hlavním bodem programu pro všechny děti. Zahrnoval následující disciplíny: stavbu stanu (jehlan, 2 cely, tyčka) ve dvojicích, přepalování provázku na čas, poznávání jehličnanů, hod na cíl (do 10 let z 5 m, od 10 let z 6 m, cíl 40 x 60 cm, 10 ran), azimuták (pro děti do 9 let cílové stromy vyznačené tenkým provázkem), uzly, řečnické cvičení, balení batohu na čas, poznávání bylin a souhvězdí (k čemuž nakonec nedošlo).

Největším problémem při přípravě této hry byla otázka, jak do výsledků zapracovat značně odlišný

věk účastníků - nejmladšímu Tadeášovi je pět, nejstaršímu Jožkovi je třináct. Nakonec jsme sáhli po tzv. nepřímé věkové korekci - výsledný počet bodů jsme dělili desetinou věku účastníka (tj. u Tadeáše : 0,5, u Jožky : 1,3). U nejmenších se takto výsledky zlepšily a u nejstarších notně poklesly, u cca desítiletých se prakticky nezměnily.

Další otázkou bylo, zda všechny disciplíny hodnotit podle pořadí (nejlepšímu 11 bodů, nejhoršímu 1 bod) nebo třeba uzly a jehličnany podle počtu zvládnutých kusů. Tuto otázku děti vyřešily samy, neboť hodnocení tak či onak dalo prakticky stejné výsledné pořadí.

A protože chceme, aby naše mrňata kmen reprezentovala třeba na Setonově závodě, vyjdeme z takto získaných výsledků a budeme na nich dále pracovat, rozšiřovat disciplíny a kutat a kutat... □

Orlické hory

Brčomil

Ani jsme se nestačili od okamžiku srazu pořádně rozpovídat - a krajina se zvlnila a před námi se v jarním slunci zatřpytily zasněžené vrcholky Orlických hor. Tříhodinová jízda autobusem se chýlí k svému konci. Sláva nazdar výletu, nezmokli jsme, už jsme tu. Předčasně se radujeme. Šofér našeho vozidla spokojeně profrčel kolem zastávky, a pak se o kus dál strašně divil, kam že se ta stanice poděla. Holt půjdeme o kilometr delší štreku. Silnice je kluzká, a tak se není čemu divit, že občas někdo políbí zem. Piffovi se dokonce podařilo rozplácnout přímo před nákladákem. Aby unikl spárům jeho přední nápravy, kmital nohama v takovém tempu, že se mu odpařoval led u podrážek.

Přes kopec slézáme do hlubokého lesnatého údolí, jehož dnem zurčivě pádí divoká horská bystřina. Na okolních stráních je rozseto pár roubených chalup s umně vyřezávanými zápražími a šindelovými střechami. A cíl naší cesty - prastarý

vodní mlýn. Kolo zvenčí je dávno pryč, ale v mlýnici to stále vypadá jak za starých časů.

Rozkládáme se v prostorné kuchyni kolem velkých kachlových kamen a očekáváme chvíli, kdy v místnosti nastane ta správná teplota. Kamna se za chvíli začínají červenat, ale to spíš studem než žárem, neboť teplota v místnosti i po několikaminutovém dýchání na teploměr měla hodnotu ovzduší jeskyně.

Probuzení do nového dne bylo pro poslední ospalce poněkud studené. Jejich příjemný spánek zpřetrhalo několik hrud sněhu vecpaných jim do spacáků okolo stojící smečkou lidí říkajících si kamarádi. Ačkoliv slunce zmizelo za hradbou mraků, vytahujeme děti na procházku po okolí. Závějemi sněhu se brodíme přes kopec do hlubokých údolí, v nichž se porozhlížíme po nějakém vhodném fleku na tábořiště pro letní expedici Vlků.

Doma ve mlýně už na nás čeká Medvěďův guláš a pak spousta her. Navečer si pak děti za asistence hraběte Piffa z Piffenberka a Pavči samy vyrobily a pak secvičily loutkové divadlo.

Přes noc celé okolí zapadlo sněhem. Děti se věnují stavbě iglů,

dospělí úklidu mlýna. Po poledni se v sněhové vánici loučíme s mlýnem a odcházíme na zastávku.

Ačkoliv výprava nesplnila svůj účel (tábořiště jsme nenašli), já sám jsem s ní velmi spokojen. Z účastníků se jí na 23 lidíček z Brna i z Velkých Pavlovic.

□

*Hrad Svojanov -
pohled ze zahrad*

SVOJANOV 2000

I když jsme na Svojanově někteří byli, jak soukromě tak z Vlkama (že Katko a spol.) tak si myslím, že se výprava Nancy povedla.

Ale začněme pěkně od začátku. Sešli jsme se netradičně (tedy pro mne netradičně) na Zvonařce v 16:15.

Autobusem jsme jeli asi jednu a půl hodiny.

Dorazili jsme na místo a teď to začalo, nikdo totiž kromě Peti B.a Vlka neznal cestu, tak se tedy Peťa ujmul vedení.

Po příchodu na místo tj. na hrad Svojanov šli Vlk s Pavlem pro klíč od boudy, kde budem spát.

Když jsme cestou přemýšleli o tom, jak asi naše víkendové útočiště

bude vypadat byli jsme po příchodu k chatě příjemně překvapeni.

A teď začalo rozdělování postelí. Mj. Tadeáš a Lucko, moc vám děkuji za uvolnění jedné postele, kterou jsem si posléze zabral. Druhý den Vlk s Pavlem tasili vzduchovku, skoro všichni kromě dvou nejmenovaných holek (které se válely v posteli a tloustly a tloustly) jsme si skvěle zastríleli. Tadeáš si taky zastrílel a byl asi z nás kromě Pavla a Vlka nejlepší. Před obědem jsme se šli podívat na hrad. Na hradě jsme viděli loutky všech druhů a velikosti.

No a co dodat na závěr, prostě to bylo žůžo dobrdrůžo.

□

SHOUXOVÉ A LITTLE BIG HORN

Konečně jsme se tedy prokousali velkým počtem préríjních indiánských kmenů, abychom se zabývali poslední, ne snad nejpočetnější, ale určitě nejslavnější jazykovou skupinou, zvanou sioušká. Do této skupiny patří préríjní Siouxové (zejména Assiniboinové, Dakotové, Hidatsové, Oglalové, Mandanové, kteří prakticky vymřeli na epidemii neštovic v r. 1837, a Vraní Indiáni) a kmeny zabývající se vedle lovu bizonů spíše zemědělstvím v povodí Mississippi (nejznámější jsou Iowové, Kansové, Missouriové, Omahové, Osedžové, Ponkové).

Když je řeč o préríjních Siouxech, je v první řadě třeba říct, že byli považováni za nejbojovnější kmen préríjních Indiánů. Dlouhé války

Dáša Petrová

s bílými vetřelci, největší vítězství Indiánů v historii Ameriky - bitva u Little Big Hornu, slavná jména řady obdivuhodných náčelníků a v neposlední řadě krvavý masakr u Poraněného kolena (Wounded Knee) - to jsou všechno témata, o kterých byly napsány celé knihy.

Dakotové se dostali na prérii z oblasti Velkých jezer, odkud je vytlačili Odžibvejové. Dělili se na východní Dakoty, zvané **Santiové** (Santee), centrální Dakoty, kteří si sami říkali **Nakota** (k nim původně patřili i Assiniboinové), a západní **Tetony**, vlastní název **Lakota** (setkáte-li se tedy někde se zmínkami o Tetonech a vzápětí o Lakotech, vězte, že jde o jeden a týž kmen a zaváhání autora publikace). Tyto tři skupiny Dakotů vytvořily spolu s dalšími siouxskými kmeny (mj. s Oglaly, Bruley aj.) snad nejslavnější indiánskou konfederaci - tzv. konfederaci Sedmi poradních ohňů, která vznikla koncem 18. století a zanikla v 19. století rozstěhováním Siouxů do rezervací. Dále Siouxové prosluli tancem slunce.

A proslulá jména? Dlouhou řadu zahajuje náčelník Oglalů **Rudý oblak**, moudrý a rozvázný stratég, autor myšlenky sjednocení všech préríjních kmenů proti hrozbě alkoholu, železnice a vyvraždění bizonů a původce prvního velkého vítězství Siouxů - dobytí Julesburgu, obléhání Fortu Kearny a dobytí Fort F. C. Smith. Výsledkem vítězství byla mírová smlouva (Fort Laramie,

6. 8. 1868), kterou však běloši nedodržovali dlouho - když se začalo proslýchat, že se v Černých horách (Black Hills), na posvátném území Siouxů našlo zlato (...“Za horama zlato hoří v žilách Černeých skal.“ - nepřipomíná Vám to něco?), bylo po míru. Když se navíc objevil mladý, ješitný a slávychtivý generál **George Armstrong Custer** (Indiáni mu říkali Žlutý vlas), šly události jedna za druhou jako lavina. Custer přepadá osadu Čejenů náčelníka Černého kotlíka. Američané nabízejí Rudému oblaku odkoupení Black Hills. Rudý oblak odmítavě odjíždí z jednání. Při dalším setkání odmítá nabídku 6 milionů dolarů a žádá částku 600 milionů. Neúspěšná jednání Američané řeší příkazem, že Siouxové mají vyklidit území Černých hor a odstěhovat se do rezervace. Rudý oblak, již unavený a starý muž, volí cestu ústupu, rozum vítězí nad horkou krví. Ostatní Siouxové však nemíní ustoupit. Američané vysílají válečnou výpravou vedenou Custerem. Jižní oddíl přepadá osadu Oglalů náčelníka **Šíleného koně**, což jim Siouxové i s úroky okamžitě vrátí. Jižní oddíl je pro tažení dále nepoužitelný.

V téže době u Siouxů vrcholí tanec slunce, při kterém soustředěné kmeny volí svého vůdce. Z řady jmen jako např. Gall, Chromý jelen, Malý vlk nakonec jeden z nejlepších, sám

Šílený kůň navrhuje **Sedícího býka** (Tatanka Yotanka) z kmene Lakotů - skvělého bojovníka, šamana a klidného стратега. Vítězství u Little Big Hornu Sedícímu býkovi Custer usnadnil svou nedočkavostí, neznalostí terénu a namyšleností. Poslal část vojska pod vedením majora Rena jinou cestou, kterou ukončil Gall a Šílený kůň se svými bojovníky. Z jednotek majora Rena pocházejí jediní bílí účastníci bitvy u Little Big Hornu, kteří přežili - nejslavnější americký pluk, sedmou kavalerii pod vedením Custera smetly vzápětí oddíly Malého vlka, Amerického koně, Kropenatého ohonu, Bílého bizona, Tupého nože, Velké cesty a Dvojitého měsíce v čele s Gallem a Šíleným koněm, celkem pět tisíc bojovníků, převážně Dakotů a Čejenů. Ze sedmé kavalerie přežil jen kůň kapitána Keogha, hřebec Comanche...

Krvavou tečku za příběhem napsali zase Američané, když v roce 1890 přepadli osadu Lakotů u Wounded Knee a vyvraždili všechny včetně starců, žen a dětí...

Tolik stručně nejslavnější kapitola indiánské historie, vrchol válek s prérijními Indiány.

Ale Severní Amerika nejsou jen prérijní kmeny. Jsou to i lesní Indiáni, Indiáni Jihovýchodu a západní kmeny. O těch zase příště. □

BUM, BÁC ALIAS UMĚLCI NA STĚNĚ

V 9:00 jsme se sešli v klubovně. Na programu bylo nejdříve malování na sklo a potom horolezecká stěna. Malování na sklo nás učily Linda a Renča. Donesly spoustu zajímavých návrhů, takže každý měl z čeho vybírat. Nakonec vznikl časová rezerva a šli jsme si hrát do parku. Na oběd byla polévka a chleba s pomazánkou z toho, co zbylo z posledních výprav. Ještě se všechny umělecky vyzdobené skleničky vyfotily a šlo se na stěnu.

Ke sportovní škole jsme dorazili trochu dříve. Uvnitř nás přivítaly různé nakloněné stěny s různým stupněm obtížnosti. Někdo se dostal celkem vysoko, někdo se jen tak bavil. Myslím, že všichni jsme zažili pěkný den se spoustou zábavy.

INSPIRACE Z KOŠE

Minulý týden vystavovali v Letohrádku Mitrovských u BVV brněnští debrajuři výsledky soutěže o nejlepší výrobek z odpadních surovin. Výstava byla velmi zajímavá a inspirativní. Souvisí přímo s narůstajícím objemem našich sbírek, za které jsme Vám všem vděční, neboť ukazují, že na nás drobtinu myslíte. Na základě nápadů posbíraných na výstavě ještě prosíme o další cennosti, a to:

čisté barevné mikrotenové sáčky (na pokoutní výrobu achátů)

sáčky vysoušedla, které se běžně přibalují k lékům, botám apod. Jde o mrňavé uzavřené sáčky většinou nesoucí nápis SORBENT. Kdybyste sáček otevřeli, najdete v něm jemnou, písek připomínající drť průhledného materiálu světle nažloutlé barvy, tzv. silikagel (ze skupiny předmětů nejedlých). Na co to potřebujeme? Dají se pomocí toho vyrábět v mikrovlnné troubě hezké sušené květiny.

A vůbec, milí soukmenovci, neskrýváte někdo ve své neprůhledné mozkovně nějaký zajímavý nápad, jak využít odpadních surovin na výrobu zajímavých a někdy i užitečných věcí? Jak známo, penězi neoplýváme, a tak hledáme, kde se dá - a díky Vaší podpoře máme už s minimálními náklady program na celý podzim.

